

روز جهانی کارگر برهمه‌ی کارگران و رنجبران مبارک باد!

امسال در شرایطی به استقبال روز جهانی کارگر می‌رویم که مبارزه میان کارگران و استثمارشوندگان از یک سوی برای برانداختن مناسبات نابرابر و غیرانسانی موجود و صاحبان سرمایه و استثمارکنندگان از سوی دیگر برای حفظ مناسبت نابرابر موجود با شدت بیشتری در جریان است. موقعیت سیال سرمایه، رقابت میان بخش‌های مختلف سرمایه برای کسب سود و درآمد بیشتر، رشد تورم و افزایش هزینه‌های زندگی، موجب بیکاری میلیون‌ها کارگران و زحمتکش و افزایش فقر و گرسنگی در میان میلیون‌ها تن دیگر شده است. روابط نابرابر اقتصادی کشورهای پیشرفته سرمایه‌داری با کشورهای فقیر به ویژه در آفریقا موجب نابودی کشاورزی، صناعت و تولید و زیست بشری در این قاره شده است. حاکمیت حکومت‌های خودکامه و استبدادی بر بخش‌های وسیعی از جوامع عقب مانده سرمایه‌داری نظیر ایران که توده‌های مردم را از ابتدائی‌ترین حقوق خود محروم کرده‌اند، موجب افزایش نابرابری‌های عمیق اقتصادی و اجتماعی در این سرزمین‌ها شده، فقر و بیکاری در سطح وسیعی گسترش پیدا کرده است.

رژیم جمهوری اسلامی، علاوه بر تعمیق نابرابری‌های اقتصادی در جامعه و تحمیل فقر و نداری به اکثریت عظیم جامعه، توده‌های مردم را از حق ریست آزادانه و سازماندهی مستقل و داشتن تشکل‌های صنفی و سیاسی محروم کرده است. این رژیم با اعمال سیاست‌های ارتجاعی و ضد کارگری در ۲۷ سال گذشته موجب نابودی بخش‌های وسیعی از صنعت و تولید شده، ده‌ها هزار کارگر از کار بیکار شده و حقوق و مطالبات آن‌ها ماه‌ها پرداخت نشده است. کارگران در اعتراض به وضع موجود همه روزه در سراسر ایران دست به اعتراض و اعتصاب می‌زنند، لیکن از آنجا که دارای تشکل مستقل نیستند و شوراهای اسلامی کار و خانه کارگر که حکومت بنام آنان تشکیل داده، در عمل ضد کارگری بوده و منافع سرمایه‌داران و سیاست‌های حکومت اسلامی را دنبال می‌کنند. مبارزات آنها به جایی نرسیده است.

در این میان، کارگران شرکت واحد اتوبوس‌رانی تهران و حومه با شهادت بی‌نظیری طی دو سال گذشته، خط ممنوعه رژیم را پشت سر گذاشتند و اقدام به احیای سندیکای کارگران شرکت واحد کردند. اگرچه بارها مورد حمله اوباش خانه کارگر و شوراهای اسلامی کار قرار گرفته و دستگیر و زندانی شدند، اما با اقدامات اعتراضی و سازماندهی شده توانستند جنبش کارگری ایران را از رکود چندین ساله خارج و یک بار دیگر آن را در افکار عمومی داخل و جهانیان طرح کنند.

در ایران، کارگران هنوز اجازه برگزاری مراسم روز جهانی کارگر را ندارند. با این حال، کارگران شرکت واحد و بخش‌های دیگری از کارگران پیشروی ایران، طی سال‌های اخیر اقدام به برگزاری اجتماعات در این روز کرده‌اند. تجمع روز جهانی کارگر سقز در سال ۸۲ سرکوب شد و برگزار کنندگان آن دستگیر و زندانی شدند. کارگران ایران در ادامه مبارزات خود دیر یا زود برای دستیابی به حقوق اجتماعی، اقتصادی و سیاسی خود با درس آموزی از تجارب کارگری دو سال گذشته در ایران، اقدام به سازمانیابی مستقل خود خواهند کرد و روز جهانی کارگر را با اتحاد و همبستگی در خیابان‌های ایران جشن خواهند گرفت. آن روز دیر نخواهد بود که توده‌های زحمتکش مردم ایران رژیم جمهوری اسلامی را هم با یک اعتصاب عمومی سیاسی به زباله‌دانی تاریخ به سپارند و بشریت ایرانی را از جور و ستم این جانان نجات دهند.

کانون زندانیان سیاسی ایران (در تبعید)

۶ اردیبهشت ۱۳۸۵ برابر با ۲۶ آوریل ۲۰۰۶